

[Peter Duetoft]

også under den gamle regering været en diskussion mellem socialministeren og arbejdsministeren om, hvem der egentlig skulle tage sig af det. Jeg håber, vi kan nå at få en afklaring af det. Det må være begrænset, hvor mange mennesker der kun må arbejde f.eks. 20 timer, og som så bliver arbejdsledige, men det er ulykkeligt for dem, der bliver ramt.

Vores internationale forpligtelse skal vi som sagt leve op til i forbindelse med flygtninge og indvandrere. I stedet for at diskutere et forholdsvis lille antal familiesammenføringer og gøre det til hovedspørgsmålet i debatten, var det måske en idé at tage fat på nogle af de mere konkrete problemer, der er i forbindelse med flygtninge og indvandrere, og det er forhåbentlig også det, regeringen vil gøre, når nu byudvalgets udspil kommer.

Det er selvfølgelig et problem med de kriminelle asylsøgere, der er i landet, når det drejer sig om grov kriminalitet. Man må også rejse spørgsmålet, om det er helt logisk f.eks. at anbringe grupper, der slås mod hinanden og udrenser hinanden i det tidligere Jugoslavien, i samme asylcenter. Og man kan også rejse spørgsmålet om visdommen i at anbringe en række asylcentre i nogle af de meget belastede dele af de forskellige byer. Jeg tror, at både Kalundborg og Fredericia kan tale med om, hvordan det er, hvis man anbringer dem i byens værtshusvarter: så har man næsten bedt om problemer.

Men så lad os tage den diskussion i stedet for at tage diskussionen om, hvor vidt der nu er kommet 93 forældre over 60 år her til landet, eller om det skulle have været 75 i stedet for. Det er en træls diskussion, og det er en unødvendig diskussion, for tallene er i dag så små – måske endda for små i forhold til det, der bliver påstået i debatten.

Derfor er det heller ikke korrekt, når nogle påstår, at politikere ikke vil diskutere flygtninge og indvandrere. Jo, vi vil gerne diskutere flygtninge og indvandrere. Det er et vigtigt problem, og det er en vigtig kamp for forståelsen af, at vi også har en forpligtelse over for de mennesker. Det, nogle af os reagerer på, er, at man trækker enkelt eksempler frem eller forvrænger proportionerne og begynder at diskutere problemer, der i virkeligheden er uendelig små, på bekostning af nogle af disse praktiske problemer, der i dagligdagen kan være langt større.

Lad os derfor koncentrere os om de problemer, der virkelig er, i stedet for at diskutere det andet. Men jeg ved da godt, at propagandistisk lyder det bedre, når man herfra kan gå ud og sige: Nu skal vi have stop for familiesammenføringerne. Den er selvfølgelig lettere at sælge end en diskussion om, hvorvidt man skal anbringe asylcentre i én bydel eller i en anden.

Det er også vigtigt at sige, at indvandrer- og flygtningepolitikken ikke må være isoleret. En del af problemerne er jo opstået, fordi de er blandet sammen med danske sociale problemer; måske er det endda den vigtigste del af denne problematik. Når man f.eks. siger: Nu er der en asylansøger eller en indvandrer, der har begået noget vold, og så skal man se vedkommende på gaden næste dag! Jamen herregud, det er jo det samme, der sker med en dansker. Det har jo været et problem, at den, der har været udsat for vold, kan møde voldsmanden på gaden dagen efter. Derfor er CD meget glad for det udspil, der kommer fra regeringen i forbindelse med voldspakken. Her tager man netop fat på, at der i befolkningen naturligt må rejse sig et spørgsmål om rimeligheden i, at man kan møde sin voldsmand på gaden dagen efter.

Men det er ikke noget, der er specielt for indvandrere eller flygtninge; det er et generelt problem, og sådan er det selvfølgelig med flere af disse ting.

En sidste myte om indvandrere og flygtninge, jeg godt vil røre ved, er påstanden om, at de truer den danske kultur. Det er dog noget af det mest fantastiske, der kan siges. Der er kun én gruppe i Danmark, der truer den danske kultur, og det er danskerne selv. Hvis vi glemmer vores historie, vores sprog, vores musik og vores kulturelle baggrund, er den i fare, men ikke, hvis vi selv tror på den og holder fast i den. Så er den danske kultur bestemt nøjagtig lige så stærk, som alle andre landes kulturer er.

Derfor er det vigtigt både kulturpolitisk og folkeligt at lave en moralsk oprustning i ordets bedste betydning af den danske kultur. Lad os give danskheden selvtilliden tilbage. Lad os sige, at den danske kultur altså er god nok, at vi også kan bibringe andre noget, og at vi er stærke nok til at klare os i konkurrencen med de andre. Det budskab er vigtigt, fordi det både har ødelagt vores EF-debat og vores fremmed- og indvandrerdebat, at man var så bange for,